

Prológus

Barátokkal beszélgettünk könyv- és versírásról. Felmerült a kérdés, miből pattan ki a történeteink alapja. Elmondtam, hogy nekem egy gondolat, egy helyzetkép, vagy akár egy fél mondat is beindíthatja a fantáziámat, forgatom kicsit magamban, és ha megfog, utána nem enged, amíg ki nem írom magamból.

Sas Botond barátom kapott a lehetőségen, és ajánlatot tett:

– Hallottál már a debreceni gyógyszerésről? – kérdezte. – Az lenne a jó sztori, ha róla írnál, bár nem vagyok benne biztos, hogy meg mered írni.

– Nem hallottam róla! – csodálkoztam, hiszen debreceni létemre, talán illett volna. Ám a kihívás is benne volt a mondatában, ezért felkeltette még jobban a kíváncsiságomat. – Mesélj! Kiről van szó?

– Nos, a nő fenntart egy olyan hölgytársaságot, akik szívesen fogadnak férfiakat és elégítik ki a... hogy is mondjam, különleges elvárásaikat – mesélte nevetve Botond. – Egy zártkörű társaság. Drága multság, de igencsak van rá igény. A lányok is válogatott, igényes, intelligens hölgyek. Van, aki pénzért, van, aki szórakozásból csatlakozott a csapathoz, de olyanról is tudok, aki ebből fizette az egyetemi költségeit.

– Beindult a fantáziád? – kérdezte a harmadik beszélgetőtársunk.

Nem válaszoltam, csak mosolyogtam, hagytam, hogy más téma felé tereljék a beszélgetést. Másnap viszont felhívtam az „informátor” barátomat, kértem, meséljen még egy kicsit a hölgyről. Nem csak róla, a ketrecharcosokról, az akkori debreceni droghelyzetről is nyújtott információt, majd lehetőséget teremtett, hogy közelebbről megismerkedjek egy kicsit a történet szereplőivel. Akkor már megállíthatatlanul beindult a fantáziám.

Ezúton köszönöm a könyv létrehozásához nyújtott segítséget Sas Botond barátomnak.